

SPIRITUS

A KAPOSVÁRI EGYHÁZMEGYE LAPJA ❖ 24. évfolyam, 2. szám 2022. június

SEGÍTŐ SZÜZANYA-SZOBOR A BALATON PARTJÁN

Boldog vagy, mert hittél – ez a Lukács evangéliumából való szakasz került fel annak a carrarai márványból készült Mária-szobornak a talapzatára, amely néhány hete a zamárdi Balaton-parton fogadja az arra járókat. Az első boldogság, amelyet a Biblia említ, Szűz Máriára vonatkozik, kinek húsvétra gyönyörű szobrot állítottak a településen – helybeliek és itt nyaralók nagy örömére. Fotó: KLING MÁRK

Folytatás a 16. oldalon

MOST MÁR ÉRTEM...
Az örök csiksomlyói búcsú 2.o.

AZ ISKOLAKÖZPONT JUBILEUMA
Gimi a száz legjobb között 6-7.o.

KIOSZTOTTÁK A RAJZPÁLYÁZAT DÍJAIT
Krisztin Virág műve aranyat ért 8.o.

Most már értem...

SZÖVEG: FLAMENT KRISZTINA
FOTÓ: DR. HEGEDŰS GYÖRGY

Gyergyószentmiklósról másfél órányi késéssel, éjjel fél 12-re érkezett meg a zarándokvonat. Amikor elterjedt a városban, hogy a vonat késik, nemhogy kevesebben lettek a várakozók, hanem többen. Hazaszóltak a szomszédoknak, a barátoknak: „Gyertek, még Ti is kiértetek!” Kétezer ember várt ott minket, mosolyogva, könnyezve, meghatottan, magyar és székely zászlót lengetve vagy csak integetve. Az alpolgármester azzal köszöntötte a Csíksomlyóba igyekvő Boldogasszony Zarándokvonat 800 utasát: „Isten hozott Benneteket magyar földön!”

S akkor egyszerre világos lett minden. Az addigi olvasmányélmények – az Erdélyi Helikon – szavai valósággá, földdé, vízzé, illatokká, ízekké, eleven tájjá, hús-vér emberekké változtak.

Most már értem, hogy mi az, hogy itt-hon és otthon.

Most már értem, hogy milyen fontos a peronon szorongó embereknek ez a MAGYAR vonat, amely egy évben egy-

szer, pünkösdkor érkezik az Anyaországból.

Most már értem, hogy amit eddig az összetartozásról mondtunk és elcsépelet frázisnak hittünk, az valóság. Az az érzés a lelkekben, szívekben él és létezik. Mindenféle sallang nélkül. Tiszán, világosan és őszintén. Miközben nyeltem befelé a könnyeimet, kicsit el is szégyelltem magam. Megérdemeljük mi egyáltalán ezt a fogadtatást?

Most már értem, hogy mit jelent a négy gimnázium tanulóinak – Nagyenyednek, Gyimesfelsőloknak, Gyimesbükknek, Csíksomlyónak – az a 15 doboznyi ajándékkönyv és csokoládé, amit a vonat utasai vittek nekik. A nagyenyedi diákok elének jöttek az állomásra és énekszóval fogadtak. A gyimesfelsőlóki gimnázium összes diákja és tanára az ablakokban állt, csüngött, integetett az épület előtt 30 másodperc alatt elrobogó vonatunknak.

Most már értem, miért természetes, hogy felveszik a viseletüket és akár 30-32 kilométert is egyhuzamban gyalogolva jönnek pünkösdkor a csíksomlyói nyeregbe.

Most már értem, miért nagy dolog a kettős állampolgárság s hogy milyen büszkeséggel mutatja be a kézzel faragott HIT KAPUJÁT egy gimnazista Gyimesbükkön a sokaságnak, miközben idéz az új, magyar Alkotmányból, amely már az övé is.

Most már értem, mit jelentenek Nyírő József szavai: „A jóság a legnagyobb büntetés azokra, akik vétettek ellene.”

Most már értem, miért félnek ennyire tőlünk Brüsszel öltönyös-nyakkendő uraságai. Nem tudnak ezzel az érzéssel mit kezdeni, mert nem ismerik. S amit az ember nem ismer, attól félni szokott. Csak azt tudják, hogy ennek a „határon átvélő” érzésnek szakrális, spirituális ereje van. Azon pedig nem fog semmilyen ostoba, uniós szabályozás vagy büntetés.

Most már értem, hogy a világ leg-szebb táját és nyelvét miért adta nekünk a Jóisten.

Itt az ideje, hogy végre méltók legyünk rá!

(2013)

Közösségben, vonzásban, egységben (?)

SZÖVEG: LŐRINCZ SÁNDOR

Urunk, Istenünk, Egyházunk kormányzója és őrzője, kérünk, öntsd az értelem, az igazság és az egyetértés lelkét az egyházmegyei zsinatra egybehívott szolgálók lelkébe, hogy felismerjék, ami kedves előtted, és minden erejükkel azt cselekedjék közösségeink, plébániáink és egyházmegyénk javára! Krisztus, a mi Urunk által. Ámen! – Apró kártyán volt olvasható ez az ima ez elmúlt zsinati időszak ideje alatt, s temploma-plébánosa válogatta, elmondták-e egy-egy misén közösen is a hívek a négy éve, az akkor 25 esztendő Kaposvári

Egyházmegye jubileumán meghirdetett egyházmegyei zsinatban szolgálókért. A főpásztor víziója az egyházmegyei zsinat mottójában is megjelent, s így a kártyán is olvashattuk: Közösségben, vonzásban, egységben. Három lényeges, a harmadik évezred egyházában oly sokatmondó, s kívánatos szó áll az aprócska lapon. A zsinatra egybehívott szolgálók – egyháziak és világiak –, nyilván komolyan vették munkájukat, mint ahogy a háttérírást végzők, hiszen a zsinati dokumentumok pregnánsan bizonyítják: miről szólt a négy zsinati ülés, s mi (lenne) a kívánatos a modern, sokakat elérő és

megszólító, önmagával is kritikus katolikus egyház életében. A zsinat érseki jelenléttel zajló, ünnepélyes zárómisével véget ért, ám a „hozádék” várat magára. Az idő igazolja vagy cáfolja majd a zsinati megállapításokat, ám az egyházmegye tüzes papjai, s a világiak – ott, ahova Isten állította őket – sokat tehetnek azért, hogy (újra) közösségben, vonzásban, egységben élhessük életünket és gyakorolhassuk vallásunkat – újra és újra igazolva a főpásztor bölcsességét: Az evangélium lendületbe hozza világot.

Abban is bizhatunk: a Szentlélek nem alszik; ott fúj, ahol akar...

Egyházmegyei füveskönyv

A SZERKESZTŐ MINDIG TANUL; FŐLEG, HA OLYAN GONDOLATOKAT HALL, AMELYEK ÖRÖKRE FOGÓ TINTAKÉNT LELKÉBE VÉSŐDNEK, ÉS AZT SZERETNÉ, HA KÖZKINCCSÉ VÁLNÁNAK, HA MINÉL TÖBBEK TÖLTEKEZNÉNEK BELŐLÜK. ÍME EGY CSOKOR:

Dr. Vörös Klára Hozsánna, harmadrendi domonkos nővér, a Magyar Agrár- és Élettudományi Egyetem Kaposvári Campusának docense.

– Nem tanulunk szomjazni, vágyakozni Isten szeretetére. Nincs rá szabvány, de rá kell találnunk mások életében, hogy erősebbé váljon a miénkben. Nem prédikálok, de tanúságot teszek az életemmel és hiszem, hogy az összes tettem tanítás, mert a tanítás olyan filozófia, amelyet egy koldus, egy gyerek és Jézus egyaránt művelhet. De mindenki csak arról taníthat, ami benne van...

Dr. Orbán Csaba, a Nagyatádi Kórház Belgyógyászati Osztályának osztályvezető főorvosa, a Csurgoi Egészségügyi Centrum igazgatója:

– Az egészség nem a betegség hiánya csupán, hanem testi, lelki, szociális és spirituális jóllét. A spiritualitás rendkívül fontos lelki egyensúlyunk megtartásában és egyre fontosabbá válik. A mélyen hívő embereknek statisztikailag egyértelműen jobbak az egészségügyi mutatóik, hiszen minden lélekben dől el. Az istenhívő ember olyan autóhoz hasonlítható, melynek van világítása – szemben a hittel nem rendelkezővel. Világosan, hétköz-

napokban mindkét autó jól gurul, de eljutva az alagútig, a válsághelyzetig, a hittel rendelkezőnek van kapaszkodója. Felgyújtja a lámpát, a másik ember azonban zavarba jön, elkezd kapkodni. Ezt látom a betegeimen is, ezért a hitnélküliséget rizikótényezőnek tartjuk. A nyugati világ identitásvesztése hamarosan látványosan megmutatkozik majd. Magyarországon nagy előny a történelmi egyházak jelenléte.

Péter Dániel, az OTP Bank kaposvári fiókigazgatója, három roma kisfiú örökbefogadója:

– Nem a borszín volt a szempont az örökbefogadásakor, hanem az örök befogadás. Fel is álltam az első ovis szülőértekezleten, és mindenki tudattam e tényt. Arra kértem a szülőket, ne lepődjenek meg azon, hogy reggelente cigány kisfiúnak fogom a kezét. Az örökbefogadás erős pecsét valódi feladatunkra. Kezdetben feleséggel együtt tele voltunk félelemmel, hiszen gyökeresen átalakult az életünk, de arra szövetkeztünk: sajátunkként neveljük őket; persze a legnagyobb már tisztában van azzal: más anyuka pocakjából bujt elő...

A megbékélést kell szolgálnunk, szóval és tettel

SZÖVEG:

TRAUTTWEIN ÉVA (MAGYAR KURÍR)

FOTÓ: LAMBERT ATTILA, KOVÁCS TIBOR

Szentmisével adott hálát a Kaposvári Egyházmegye első számú temploma, a Nagyboldogasszony-székesegyház megújulásáért március 25-én. A város, az egyházmegye és az ország számára is ünnepi alkalomra nagy sokaság gyűlt össze.

Kórusének és orgonaszó tölti be Kaposvár főterét. A város a teljesen megújult, a székesegyházi funkcióra alkalmassá tett templomát ünnepli. A téren kivetítőn követhetik a szertartást az ott elhelyezett székeken ülő érdeklődők és a meg-megálló sétálók.

Hosszú menetben vonul a téren át az asszisztencia. Az egész országból érkeztek paptestvérek, köztük szemináriumaink vezetői, nagy számban jelen vannak a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tagjai és több külföldi püspök.

Az asszisztencia, élén a kereszttel, körmenetben – a zárandokegyház szimbólumaként – vonul a templomba. Templom- és oltárszentelést ünnepelnek, a körmenet viszi a templomba az oltárban elhelyezendő ereklyéket.

Odabent Varga László megyéspüspök köszöntötte az ünneplőket, a paptestvéreket, állami és közéletünk jeles képviselőit.

Mohay Gábor adott tájékoztatást a felújításról, mely a templom történetének legnagyobb építészeti beavatkozása, amely az épületet felkészítette a püspöki székhely funkciójára. „Megőriztük a kaposvári székesegyházat, elődjaink alkotását értékeivel együtt, és hozzáadtunk mindent, ami a jövő nemzedékének lelki gazdagodását elősegíti.”

A szertartás a megújult templom és az új orgona megáldásával kezdődött. A főpásztor a híveket imára buzdítva Isten áldását kérte a vízre, majd a diakónusokkal együtt a templomhajóban végighaladva szenteltvízzel meghintette a híveket, a templomot, az orgonát és az oltárt.

„Püspöki kinevezésem ötödik évfordulóján, elődöm, Balás Béla püspök 81. születésnapján mutathatom be ezt a szentmisét, áldhatom meg a gyönyörűen felújított székesegyházat” – kezdte szentbeszédét Varga László püspök.

„Egységben, közösségben, vonzásban” mottóval hirdették meg néhány évvel ezelőtt a Kaposvári Egyházmegye zsinatát. A főpásztor szerint az egyházmegyei megújulást kiemelt céljait jelentő kulcsfogalmak egyúttal a székesegyház megújulására is jellemzőek.

Vonzóak szeretnénk lenni. Kívül-belül megújult székesegyházunk, szemet, szívet

gyönyörködtet. Az ég felé emeli a tekintet, nyitott felfelé és kifelé. Megállítja és barátságos, meleg színeivel befelé hívja az embereket. Megújult, de nekünk embereknek is meg kell újulnunk ahhoz, hogy mi is vonzóak legyünk, nekünk is keresni kell a megtérést, melynek alkalmas időt ad a nagybójt. Nyitott, párbeszédre kész, Isten követésére saját életpéldájával hívó emberré kell válnunk. Ha templomunkban és közösségünkben az emberek rátalálnak Isten szeretetére és irgalmára, akkor vagyunk vonzóak – mondta Varga László.

Közösségben – hiszünk a szentek közösségében, a megdicsőült és a zárandokegyház közösségében. A templom a szentek képeivel, jelképeivel, ereklyéivel, a középpontban a Krisztust jelképező oltárral, az Isten igéjét közvetítő ambóval a közösségről szól. Krisztus van a középpontban, rá épülnek közösségeink.

Kívülről impozáns épületet látunk, amikor belépünk a templomba, feltárul az ólomüvegeken bebocsátott fényben a belső tér pazar szépsége. Amikor belépünk az Egyházba, és közösséget vállalunk Krisztussal és testvéreinkkel, akkor felfedezhetjük csodálatos gazdagságát.

Modernizáltuk a templomunkat, felszereltük a 21. század technikai eszközeivel, bővítve az evangelizáció eszköztárát. Az örömhír hirdetésének szolgálatában álló zene a megújított orgonával lesz gazdagabb.

Egységről szól a templom – együtt van itt az ég és föld, az immanens és a transzcendens, a fények és színek, a liturgia, a szent zene – mind Isten dicsőítését szolgálja. Krisztus egységre hív, arra kér, legyünk békességteremtők ebben a megosztott világban, bocsássunk meg egymásnak.

Az Egyház arra hivatott, hogy szóval és tettel a békét, a kiengesztelődést hirdesse, szolgálja. Legyen a székesegyház a kiengesztelődés forrása, hogy aki ide betér, szüntesse meg szívében a megosztottságot – hangsúlyozta a főpásztor.

Öt éve, hogy felajánlottam az egyházmegyét a Szűzanyának. Ma, amikor Ferenc pápa felajánlja Ukrainát és Oroszországot Szűz Mária szeplőtelen szívének, mi is csatlakozunk a felajánlásához, és kérjük a béke királynőjének segítségét a megbékélésért. „Folytassuk a békéért végzett imát, böjtöt, gyakoroljuk tovább az irgalmasság cselekedeteit” – buzdított a főpásztor.

A hitvallást követően a püspök imára szólította a népet, felhangzott a Mindenszentek litániája.

Az oltárszentelés következett, a püspök felszentelő imájával, és elhelyezték Szent Viktor és Szent Gaudentius vértanúk ereklyéit az oltár alatt, majd az oltár krizmával való felkenése és a feldíszítése következett, meggyújtották a gyertyákat az eucharisztia ünneplése számára, végül az összes fényforrást is meggyújtották az öröm jeléül. A szentmise az eucharisztia ünneplésével folytatódott.

A szentmisén jelen volt Mátrai Márta, az Országgyűlés háznapja; Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára; Fülöp Attila, az Emberi Erőforrások Minisztériumának szociális ügyekért felelős államtitkára és Szita Károly, Kaposvár polgármestere. A szentmisét követően ünnepi beszédek hangzottak el. Szita Károly polgármester azt fogalmazta meg: egy-egy templomfelújítás hitvallás, annak az értékrendnek a megvalósítása, amelyre életünket építjük, és hitvallás a mellett a haza mellett, mely támogatta azt. Mindig újja kell építeni templomainkat, de a magunk hitét is, különösen akkor, amikor eltűnőben vannak az igazodási pontok körülöttünk. Mindezzel meg tudjuk mutatni, hogyan képzeljük el jövőnket, Jézus szeretetében és irgalmában.

Gelencsér Attila országgyűlési képviselő arról beszélt, azáltal, hogy templomépítők lettünk, közösséget és közös jövőnket építjük, melynek vezérfonala az orszá-

gunkat Európához kötő kereszténység. Arra kötelezzük magunkat, hogy védjük és erősítjük az emberi méltóságot, a hazát és a családot. Történelmünk arra tanít, akkor voltunk erősek, amikor megtartottuk hitünket, tartsuk meg hitünket, és az megtart minket.

Soltész Miklós államtitkár azt hangsúlyozta, történelmünk alakítása felelősség, lelki és fizikai értelemben egyaránt. Erről a szándékról és munkáról beszél az országszerte és külföldön épülő kétszáz, illetve megújuló háromezer katolikus, református, evangélikus, ortodox és zsidó templom és ezeröttszáz közösségi ház. Azt üzenjük ezekkel, támogatjuk a békét és közösséget teremtő munkát – mutatott rá az államtitkár.

Varga László köszönetet mondott mindazoknak, akik részt vettek a székesegyház megújításában és az új oltár létrehozásához hozzájárultak. Világos Krisztián atya, az egyházmegye vagyongazdálkodója részletesen méltatta a felújításban részt vevők munkáját.

Az ünnephez kapcsolódóan Varga László megyéspüspök az egyházmegyében végzett kiváló munkájáért, különösen a kaposvári Nagyboldogasszony-székesegyház felújításakor végzett munkájáért a Kaposvári Egyházmegye legrangosabb elismerését, a Szent László Díjat adományozta Mohay Gábor főépítész részére. Az Egyházmegyében eddig ellátott szolgálataiért, Balás Béla emeritus püspök készséges és lelkiismeretes segítségével, a Jót (T)enni Jó szolgálat megszervezéséért, a Porta Pacis lelkiigazgató központ kibővítéséért, a székesegyház és a többi templom felújításánál tanúsított áldozatkész munkájáért, valamint vagyongazdálkodásában végzett kiemelkedő teljesítménye elismeréseként a főpásztor a Szent Miklósról nevezett babócsai apát címmel tüntette ki Világos Krisztián vagyongazdálkodót, bárdudvarnoki plébánost.

A kaposvári Nagyboldogasszony-székesegyház

A Kaposvár szívében – a Nagyboldogasszony Római Katolikus Gimnázium, a püs-

pöki palota, a városháza és a székesegyházi plébániahivatal szomszédságában – álló Nagyboldogasszony-székesegyház a Kaposvári Egyházmegye katedrális, az ország egyik legnagyobb temploma, a somogyi megyeszékhely legimpozánsabb épülete, egyik jelképe.

A neoromán stílusú templom 1886-ban épült Tandor Ottó építész tervei alapján. A közvetlen elődöt, a 18. századi barokk templomot kinövelte a megnövekedett lakosságú város, így a Markovics János kanonok indított és Ujváry Ferenc plébános által támogatott nagyszabású gyűjtésnek köszönhetően új templom épülhetett. A plébániatemplom 1993-ban, a Kaposvári Egyházmegye alapításkor lett a püspökség székesegyháza.

2003-ban helyezték el nyugati falán azt a vörös márványból készült emléktáblát, mely az itt szolgált neves papoknak állít emléket. A Nagyboldogasszony-székesegyház fő tornya a homlokzat közepén emelkedik, négy karcsú gúla fogja körbe. A főbejárat felett a templom megáldását stílizáló freskó található. Oldalfalain a támpillérek között elnyújtott, félköríves záródású ablakok helyezkednek el.

A templom belseje tágas, keletelt főhajóját két mellékhajó kíséri, a főhajó végében található az öt oldallal határolt szentély. A belső tere neoromán stílusjegyeinek egységét a három hajót felosztó oszlopsor töri meg a reneszánszt idéző lábazataival. Legrégebbi szobra egy barokk korból származó Fekete Madonna, de neves művészek keze munkáját dicsérik az oltárok, a carrarai márványból készült szenteltvíztartók, a templom szobrai és színes üvegablakai is. A főoltár mögött lévő ablakok balról jobbra haladva Szent Lászlót, a Nagyboldogasszonyt és Szent István magyar királyt ábrázolják. A székesegyház déli oldalát díszítő Szent István-kút Bory Jenő alkotása. A főbejárat mellett áll egy rokokó Mária-oszlop.

A templom előtt Nepomuki Szent Jánosnak, a város védőszentjének szobra, a város második legrégebbi szobra található 1742-ből.

A FELJÚJTÁS

A székesegyház csontszínű homlokzatot kapott, a tetőfedést teljesen lecserélték. Korszerűbb, nagyobb sekrestyét alakítottak ki. Kibővült, egységes kialakítást kapott a szentélytér, helyet kapott benne az új püspöki stallum a címerrel. Világosabb, barátságosabb lett belső tér, a boltozat 28 helyen való áttörésével átjárja a természetes fény. Új kőlap burkolatot, sima, egységes megjelenésű padrendszert kapott a templom. Restaurálták a falak díszítő festését is. Az orgona 44 regiszteresre bővült, második játszósasztalt kapott, emellett orgona került a keresztelő kápolnába is. Megtörtént a mesterséges világítás cseréje, beépített kamerák kerültek a templomba, megfelelő hangosítást, kivetítést alakítottak ki a templomtérben.

Szentmisével zárult a jubileumi ünnepségsorozat

A száz legkiválóbb egyike a katolikus gimnázium

SZÖVEG: KLING MÁRK
FOTÓ: KLING MÁRK, PFEIFFER PATRIK

A kaposvári Nagyboldogasszony Iskolaközpont 1991. szeptember elsején nyitotta meg kapuit két gimnáziumi osztállyal. Az intézmény hamarosan általános iskolai képzéssel és alapfokú művészetoktatással bővült, s a 2020/2021-es tanévben ünnepelte fennállásának harmincadik évfordulóját. A világjárvány miatt idén tavaszra tolódott ünnepségsorozat programjai között szerepelt futóverseny, éjszakai túra, rajz- és videó készítő verseny is.

Az ünnepségsorozat egyik kiemelt eseményeként jubileumi hangversenyt szerveztek a Katolikus Zeneiskola pedagógusai és diákjai, akik fűvös hangszereken, illetve zongorakisérettel és énekekkel szólaltatták meg többek között Charpentier, Conte, Purcell, Alfred Bösendorfer és Fritz Neuböck műveit. A hangverseny megtekinthető: Május 20-án, a programsorozat zárásaként Varga László megyéspüspök celebrált szentmisét, aki prédikációjában a köszönet és a hála szavaival szólta a jelenlévőkhöz:

– Köszönetet szeretnék mondani az alapítóknak, akiknek szívügye volt, hogy ebben a városban legyen katolikus iskola. Nem volt egyszerű. Köszönet az elszántágukért, kitarásukért, amellyel megvalósulhatott a Katolikus Iskola terve Kaposváron. Hálát adok a mindenkori iskolavezetésért. Olyan ez, mint a váltófutás. Mindig csak egy darabig lehet vinni a váltóbotot, majd tovább kell adni a következőnek. Minden iskolavezetésnek meg volt a sajátos profilja, amire a hangsúlyt fektette. Hálát adok azért, hogy mindent megpróbáltak

annak érdekében, hogy amit fontosnak tartottak a gimnázium, az általános iskola és a zeneiskola életében, azt sikerüljön megvalósítani. Mindegyik iskolavezetés sokban gazdagította az életünket, iskolánk életét.

Hálát adok a hitoktató atyáékért, akik a plébániai munkájuk mellett más feladataik mellett időt, energiát szántak arra, hogy itt az iskolában taníthassanak, gyóntathassanak, misézzenek és lelkivezetést végezzenek. Hálát adok minden pedagógusért. Azokért, akik valaha itt tanítottak, vagy most

Közösségi Ház épült Pálmajorban

SZÖVEG: KLING MÁRK
FOTÓ: SZERAFIN ZOLTÁN

Május 21-én Varga László megyéspüspök megáldotta az újonnan elkészült Assisi Szent Ferenc Közösségi Házat.

A Máltai Szeretetszolgálat a Magyarország Kormányától kapott lehetőséggel élve, a kaposfői Szent Erzsébet Alapítvánnyal karöltve építette fel a létesítményt.

„Milyen nehéz alkalmassá válni azok szolgálatára, akik szegények, hátrányos helyzetűek, akiket lenéznek és megvetnek” – idézte Páli Szent Vince szavait Somos

László általános helynök, kaposfői plébános, majd hozzátette: ebben a szellemben próbálnak meg munkatársaival alkalmassá válni a feladatra és szolgálni. A plébános

itt tanítanak iskolánkban. Hálát adok minden áldozatukért, hogy a tudásuk legjavát adják tovább a rájuk bízott fiataloknak.

Hálát adok az általános iskolában, gimnáziumban, zeneiskolában és egykor a kollégiumban tanító, dolgozó pedagógusok munkájáért.

Hálát adok a technikai dolgozókért. Ha ők nem lennének, nagy bajban lennénk. Nagyon korán kezdik a munkájukat, amely nem annyira látványos, de annál fontosabb és szükségesebb ahhoz, hogy szépen működjön az iskolánk.

Hálát adok a szülőkért, akik beíratják gyermekeiket a Nagyboldogasszony Iskolaközpontba. Hogy bíztak az itt tanító pedagógusokban, s ránk bízták gyermekeik oktatását, nevelését.

Hálát adok minden diákért, akik az elmúlt harminc évben itt tanultak, sikereket ér-

tek el. Iskolánk híret nagymértékben növelték tudásukkal, képességeik javával. Nekik is köszönhető és természetesen a pedagógusoknak, hogy iskolánk újra az ország száz legjobb középiskolája közé tartozik – fogalmazott a főpásztor.

A szentmise végén Varga Bálint igazgató adott hálát az elmúlt harminc évért. – Bár mely időszakban dolgozott is itt valaki, munkájával, döntéseivel, egyéniségével, ötleteivel hozzájárult az iskola működéséhez és fejlődéséhez. Minden időszaknak megvoltak a maga kihívásai, nehézségei és szépségei, melyekben sikerült tovább vinni az iskola és a katolikus oktatás ügyét. Nagyobb és kisebb dolgok is kellett a sikerhez. Az építkezések lebonyolításától, az oktatás és nevelés feladatain át a tiszta épületig; vagy egy diáknak, vagy tanárnak mondott jó szóig. Szeretném ezt

megköszönni minden egykori és jelenlegi dolgozónak, támogatónak, szülőnek, diáknak, partnernek és családtagjainak is. Nélkülük nem tartanánk most itt, s nem lenne ugyanez az iskola, mint most.

A harminc év ahhoz elegendő idő, hogy közösséget teremtsen. Ehhez a közösséghez eltérő mélységben, de mindenki hozzátartozik, aki az iskolával kapcsolatban volt. A szentmise a közösség tagjaiért szól. Az elhunytakért és az élőkért. Szeretném látni és szeretnék azért dolgozni, hogy ez a közösség a múltjából táplálkozva tudja építeni a jövőt, s meg tudjon felelni a jelenkor és a jövő kihívásainak – fogalmazott Varga Bálint, aki beszédének végén a Rómaiaknak írt levélből vett idézettel buzdította a további munkára a pedagógusokat és a diákságot: „Ha Isten velünk, ki ellenünk?”

szavait követően Varga László megyéspüspök megáldotta az épületet. „Mindenható Istenünk, hálát adunk neked ezért a közösségi házért. Kérünk, áldd meg a tervezőket, kivitelezőket és munkásokat, akik felépítették. Hallgasd meg kérésünket és add, hogy az itt élők számára legyen ez a hely a vidámság, az ünneplés, a közösségépítés tere és lehetősége. Áldd meg az ide betérőket, a faluban élő gyermekeket és családó-

kat. Kérjük áldásodat erre a közösségi házra, a programszervezőkre, a zenészekre, az itt dolgozókra és az itt kikapcsolódást keresőkre! Távoztass innét minden gonosz viszálykodást, durva beszédet, erőszakot és megosztottságot. Oltalmazzák ezt a helyet az egység és béke angyalai, áldd meg amit teszünk és hallgasd meg, amit kérünk. Krisztus, a mi Urunk által. Ámen” – hangzottak az áldás szavai.

Lezárult az I. Kaposvári Egyházmegyei Zsinat

„Küldetésünk felragyogtatni az élet evangéliumát!”

SZÖVEG: KLING MÁRK

FOTÓ:

KLING MÁRK, SZERAFIN ZOLTÁN

A Kaposvári Egyházmegye alapításának 29. évfordulóján, ünnepi szentmisével zárult az Első Kaposvári Egyházmegyei Zsinat. A május 28-i hálaadó szentmise főcelebránsa dr. Udvardy György veszpremi érsek volt.

Az Egyházmegyei Napon hármas ünnepet ültek: az évforduló, illetve a zsinati folyamat lezárása mellett a Kaposvári Egyházmegye területén élő hittanosok számára meghirdetett „Mária, az én égi édesanyám” című pályázat díjkiosztójára is sor került. Farkasné Magyar Anikó hitoktató, a pályázat ötletgazdája elmondta: négy korcsoportban, az óvodáskorúaktól a gimnazistákig

összesen 576 pályaművet küldtek be az alkotók, akiknek munkáját korcsoportonként arany, ezüst és bronz minősítéssel értékelte a zsűri, illetve néhány esetben különdíjat is kiosztottak.

A szentmise előtt Tomanek Péter irodaigazgató, zsinati relátor ismertette a lezárult zsinati folyamatot. – Varga László megyéspüspök 2018-ban, egyházmegyénk alapításának 25-ik évfordulóján hirdette meg az első Kaposvári Egyházmegyei Zsinatot, mely az elmúlt öt évben arra kereste a választ, hogy miként lehetne vonzó módon megszólítani az embereket az evangéliummal, a krisztusi örömhírel, s hogyan lehet őket közösséggé formálni – fogalmazott, majd elmondta: a folyamat részeként megalkult a zsinati tanácsadó testület, akik összesen tíz témakörben, több ezer hívőt megszólítva dolgozták ki és vitták meg azokat a munkadokumentumokat, melyeket aztán négy zsinati ülészen tárgyalnak és véglegesítettek. A szentmise prédikációjában Varga László megyéspüspök a zsinati folyamat kapcsán beszélt a vonzó, befogadó és Krisztus óhaja szerinti egyház építéséről:

– Az elmúlt négy évben ajándék lett a közös gondolkozás és útkeresés, a zsinati ülések és rendelkezések, ajánlá-

sok megszületése. Minden egyházmegyei zsinat annyit ér, amennyit abból életté tudunk váltani. Ebben a legtöbb feladat a pasztorális tanács tagjaira hárul. Csak velük együttműködve lesz remény arra, hogy nem elméleteket gyártottunk, hanem az életet szolgáljuk és megújul egyházmegyénk.

Ma lezárjuk a zsinatot, de a szinodalitást, a zsinati utat folytatnunk kell. Egyháznak lenni Ferenc pápa szerint azt is jelenti, hogy olyan közösség vagyunk, amely együtt jár. Egyházmegyénknek továbbra is szüksége lesz a belső véleménycserére. A papok egymásközötti, illetve a papok és a hívek közötti párbeszédre. Csak együtt, egységben és szeretetközösségben tudjuk vonzóvá tenni egyházunkat.

Törekednünk kell az együtt gondolkodásra, a párbeszédre nemcsak azokkal, akik ugyanúgy gondolkodnak, mint mi, hanem minden Krisztusban hívővel és minden nyitott szívű, kereső testvérünkkel.

A szinodalitás lényege a meghallgatás. A másik elfogadása, a felelősségvállalás egymásért, s ha szükséges, egymás figyelmeztetése is. A világiak bevonása nélkül, akik az egyház teljes jogú tagjai, nem valósulhatnak meg a zsinat által hozott rendelkezések és javaslatok.

Az Úr azt kéri tőlünk, pásztoroktól, hogy álljunk közel az emberekhez. Különösen azokhoz, akik szenvednek, szegények, magányosak és kizsájtottak. A hívek akkor értik meg pásztorikat, ha Istent közvetítik, nemcsak a szentségek kiszolgáltatása által, hanem önmaguk szeretetben való odaajándékozása által is.

Történjen ez akár a hitoktatásban, a liturgia végzésében, a karitászban, a családokkal és fiatalokkal való foglalkozásban, vagy az evangelizáció különböző formáiban. A zsinati rendelkezések és javaslatok megvalósítása mellett a jelenlegi történelmi helyzetben az egyik legfontosabb feladatunk, hogy tanúságot tegyünk

a keresztény reményről, melyet semmilyen más intézmény nem tud felkínálni. Küldetésünk felragyogtatni az élet evangéliumát világunk leg-sötétebb éjszakáiban. Forrásunk az evangéliumból fakadó spiritualitás, segítőkink pedig az előttünk élő és a kortárs szentek, akik a belső élet mestereiként ragaszkodnak Jézushoz és elutasítanak minden erőszakot a közbeszédben, a társadalmi életben és a keresztények között is.

A zsinat arra hív bennünket, hogy megvalósítsuk lelkipásztori küldetésünket. Ehhez elsődleges feladatunk továbbra is minden körülmények között az ima és a spirituális élet mélyítése. Magyarázgatás, öngizolás és panaszkodás helyett virrasztanunk és imádkoznunk kell, hogy magunkat teljesen oda tudjuk ajándékozni az Úrnak és testvéreinknek.

Ekkor bizton remélhetjük, hogy olyan egyházat építünk, amely vonzó, közösségeiben befogadó és a Krisztus által óhajtott egységet építve jel lesz mindenki számára – fogalmazott a főpásztor.

A szentmise végén került sor az egyházmegyében tanító hitoktatók számára kiírt módszertani pályázat díjkiosztójára. A szakmai zsűri a beküldött pályamunkák közül öt óratervet emelt ki és választott ki díjazásra: Baksáné Csák Máriaét, Bakterné Magyar Margitét, dr. Gyulainé Domján Zsuzsannáét, Horváthné Plánki Kláraét és Kántor Flóraét. A díjak átadását követően a főpásztor megköszönte a zsinati munkatársak, a zsinati előkészítő bizottság és a zsinati tagok áldozatos munkáját. Az elmúlt négy évben végzett áldozatkész munkájáért a Kaposvári Egyházmegye Szolgálatáért díjat adományozta Tomanek Péter irodaigazgatónak, zsinati relátornak, Kisiván Csaba ifjúsági referensnek, dr. Radnai Márta és Radnai István családreferensnek, a Zsinati Koordináló Bizottság tagjainak;

A zsinat lezárásának alkalmából Varga László megyéspüspök megalapította a Tanúságtevő Életért díjat, melyet évente ítélnék oda olyan egyházi és világi személyek számára, akiknek élete és szolgálata példaértékű. Ebben az évben dr. Erdő Péter bíboros, Prof. dr. Rosta István akadémikus, Kiss Iván plébános, Németh Endre állandó diakónus és Nagy Éva ferences nővér részesült a kitüntetésben.

Minket nem dobnak el...

Szeretném elmondani, mekkora örömben részesített egy mára már ritkán fellelhető, de nagy hiányt pótló szolgáltatás Kaposváron a Szondi u. 20. szám alatt.

A Zselic Katolikus Idősek Otthonában lakom egyik testvéremmel. Gyakran látogatta édesapját, Pista bácsit a leánya, Szellőné Fábián Mária. Lakossági képviselőként kiterjesztette gondoskodó szeretetét a többi lakóra is. Az innen származó ismeretség személyes barátsággá alakult a nővérem és Mária között, így kerültem én is a „kedvezményezették” körébe. Sajnos Pista bácsi 2 éve elhagyott bennünket. Mária a temetés után úgy búcsúzott el tőlünk, hogy felajánlotta segítségét, „ha valamiben segíthet, csak szóljunk” neki. A látogatásai nem szüntek meg azóta sem; Időről-időre „szóltunk” neki, és ő jött, hozta, amit kértünk, de indulás előtt még mindig dugott a kosarába a kertjében termett illatos almáiból és még ezt azt, amaszt, meggritkítva az éléskamrájának polcain sorakozó csodálatos befőttek és lekvárok el nem fogyó sorait. Mindezzel – másokkal is megosztva – örömteli élvezetet szerzett néhányunknak több alkalommal.

Óregedvén, eldeformálódó lábaim sehogy sem érezték jól magukat egyetlen lábbeliben sem. Máriának jutott eszébe, hogy van egy jó hely, abban egy segítőkész, kedves cipész ember, elvisz engem és cipőimet hozzá, ő biztosan tud segíteni a lábbeli okozta problémáimon. Így kerültem a Szondi utcai családi, szívet melengető műhelybe. Gyermekkori emlékek elevedtek fel bennem, mosolygós, kedves VARRÓNŐK hajoltak varrógépeik fölé, tarka ruhafélék javítását végezték. Barátságos üzenetet hallottam ki a gépek zümmögéséből:

„minket nem dobnak el, minket megjavítanak, hogy tovább melegíthessük gazdáinkat”. A gépsor végén fogadott kedves mosollyal, elkerített kuckójában A CIPÉSZ. Nagy türelemmel és segítőkészséggel próbáltatta fel 5 pár lábbelimet, kutatva, hogy ebből miért csúszkál ki a sarkam, az meg hol nyom, ennek rövid a pántja, annak meg sarokemelés kell...

Úgy éreztem magamat, mintha egy nagycsalád tagjai vettek volna körül, és mindenki arra várt, hogy segítsen rajtam. Ez óriási élmény volt számomra! Ma már alig lehet találni szolgáltató iparosokat, akik javítást is elvállalnak, akiknek nem derogál használt ruhát, cipőt javítani, alakítani stb. Mária elmondta, hogy egyik családtagja sikeresen lefogott jó néhány kilót, és a ruhái leestek róla. Itt kapott segítséget ahhoz, hogy ne kelljen kicserélni a ruhatárát. Végtelen hálával köszönöm ezeknek a drága, pótolhatatlan, kincset érő, szolgáló szeretettel dolgozó embereknek odaadó életüket, munkájukat. Isten áldja meg őket! És Isten áldja meg Fábián Máriát, aki önzetlen szeretetével testvérként szolgálja, szereti, támogatja az elárvult, megöregedett embertársait.

őzv. Némedi Andrásné

Kicsipünkösd

SZÖVEG: LÉVAY MÁRIA

Émlékszem, Szentháromság vasárnapja, más néven kicsipünkösd, a pünkösdt követő első vasárnap, jelentős nap volt a falunk életében. Gyermekkoromban szívrepesve vártam mindig ezt a napot, mert ilyenkor volt a nevezetes sárdi búcsú, melyre nagymamám szerint hét határból is eljöttek a kíváncsi emberek. Mint minden gyerek, természetesen megérttem az emberek búcsú iránti nagy érdeklődését, hisz magam is türelmetlenül vártam minden évben ezt a napot. Csupán azt nem értettem, miért pünkösöd után van kicsipünkösd, és miért nem előtte? Az akkori sajátos értelmezésem szerint ugyanis a kicsi megelőzte a nagyot, hisz tapasztalatom szerint családunkban a kicsik, a gyerekek előbbre valók voltak mindig a nagyoknál, vagyis a felnőtteknél.

A falunknak tehát Szentháromság vasárnapján volt a búcsúja. Gyermeki rangsorolásom szerint ez a nap egyenrangú volt karácsonnyal és húsvétal is. Gondolom, azért, mert ezeken az ünnepeken ajándékot kaptunk. A búcsúfiát a Jézuska és a nyuszi ajándékánál is jobban vártam, hisz ezt az ajándékot magam választhattam ki. A kereskedők már kora hajnalban megérkeztek a faluba, hogy időben felállítsák sátraikat, ahol kegytárgyakat, rózsafüzéreteket, szentképpel díszített templomi gyertyákat, egyéb emlék- és dísztárgyakat, valamint ruhaféléket, játékokat és édességet árultak. Engem természetesen a játékok érdekelték elsősorban, no meg a ringlispil, amely nélkül nem létezhetett egyetlen valamirevaló búcsú sem.

Nagymama ezen a napon mindig a reggeli kismisére

ment, mint a háziasszonyok általában, mert valakinek meg kellett főznie az ünnepi ebédet, míg a család többi tagja a nagymiséen vett részt. Akkoriban vasárnap mindig tele volt a templomunk, és a búcsú napján egy gombostűt sem lehetett volna leejteni, olyan sokan voltunk a szentmisén. Mivel a búcsúra minden házba vendégeket is szoktak hívni, és a szentmisén mindenkinek illett részt vennie, érthető, hogy alig fért be a sok ember a templomba. Mint afféle kisgyerekek, bizony hamar eluntam magam és forgolódni kezdtem a padban, rábámulva az idegen arcokra, akik erre az alkalomra látogattak el kis falunkba. Édesanyám egy idő után csendben figyelmeztetett, hogy figyeljek inkább a szertartásra. Igyekeztem szót fogadni, bár szinte semmit nem értettem belőle. Megcsodáltam a ministránsok ruháját, majd a mellékoltárok aranyozott szentjeinek megbámulása kötötte le a figyelmem. Csodálatosak voltak

a szobrok és a freskók, s az aranyozásuk különösképpen elbűvölt. Ma már kevésbé fontos számomra az a csillogó pompa, amely a barokk templomok jellemzője mindennütt, de gyerekfejjel nem tudtam elképzelni szebbet nála. Régóta tudom már, hogy hazánkban Kálmán király rendelte el a Szentháromság ünnepének megülését. Nyugaton csak később, az 1300-as évek elején vált egyetemesen kötelezővé. A Szentháromság kultusza a barokk vallásosságban kapott igazán nagy hangsúlyt. Bár már a középkorban is szenteltek fel templomokat a Szentháromság tiszteletére, különösképp a 18-ik századi pestisjárványok szorongatásai közepette vált igazán gyakorivá ez a felajánlás. Számítalan olyan templomban megfordultam már, melyet a Szentháromságról neveztek el. Alig van barokk templomunk, amelynek homlokzatán, szöszékén, oltárain ez a sugárzó nappal ábrázolt Szentháromság-szimbólum

Kaposszentbenedeken és Kaposváron találkoztak

A Hit és Fény Közösség ünnepe

SZÖVEG: KLING MÁRK
FOTÓ: KLING MÁRK
ÉS SZERAFIN ZOLTÁN

A nemzetközi Hit és Fény közösség és mozgalom 50. évfordulóját ünnepelték a magyarországi tagok a bárdudvarnoki Porta Pacis Lelki-egyközpontban.

A Hit és Fény 1971-ben született Lourdes-ban, Marie-Héle-ne Mathieu gyógypedagógus és a kanadai Jean Vanier, a

Bárka közösség alapítója által, azonban a világjárvány miatt az idei évre tolódt az ünnep. Hazánkban 1986-ban indult útjára a mozgalom, mely sérült emberekkel és családjaikkal vállal közösséget, támogató és elfogadó környezetet biztosítva számukra. Magyarországon tizenkilenc csoportban mintegy kétszázötven tagja van a közösségnek, akik havi rendszerességgel, illetve a nyári táborok alkalmával találkoznak egymással. A Hit és Fény tagjai

Varga László megyéspüspök meghívására érkeztek Bárdudvarnokra, aki immár három éve a magyarországi közösség püspöke. A hétvége folyamán játékos programokon vettek részt a jelenlévők, majd szombat délelőtt a főpásztor előadását hallgathatták meg. Ezt követően különböző műhelyfoglalkozásokat szerveztek, többek között bibliodramán, padlóképes foglalkozáson vehettek részt a tagok. A délután folyamán közösen végezték el

a lábmosás szertartását, mely a Hit és Fényben régi hagyomány és szinte mindenki bele tud kapcsolódni. Ezt követően tovább és tánccal ünnepelték meg az évfordulót.

A kaposvári Nagyboldogasszony-székesegyházban, püspöki szentmisével zárult az ünnep, amelyben a helyi egyházközség, illetve a Hit és Fény közösség több tagja is a kezestség, az Oltáriszentség és a bérmálás szentségében részvételre.

lum ne tűnne a szemünkbe. Legegyszerűbb alakjában három-szög, amely vagy a sugárzó Napot, az istenség archaikus jelképét keretezi, vagy pedig szemet fog közre, amely a híveket a mindeneket látó, megítélő, és mégis gondviselő Úrra, a Szentháromság egy Istenre emlékezteti: őbenne élünk és mozgunk, előtte járunk. A Szentlélek érteti meg velünk a Szentháromság titkát: a mennyei Atyát, a teremő Urat csak Szent Fia, az Úr Jézus, a testté lett Ige által ismerhetjük meg, míg az Atya és a Fiú valóságát és igazságát csak az örökkön közöttünk és bennünk lakozó Szentlélek ajándékozhatja nekünk. A Szent-háromságban három személyről beszélünk, de ugyanannak az egy, örök, igaz, Istennek három létformájával találkozunk. Aki a Fiút látja, csak az látja az Atyát, de a Fiút csak a tanító, vigasztaló, erősítő és közösségteremtő Szentlélek ajándékozhatja. Hogyan is érthettem volna meg gyermekként hitünk szent titkát?

Érthető, hogy az ünnepi mise alatt örökké elkalandozott a tekintetem, s gondolataim inkább a búcsú forgatagban jártak. Legszívesebben bevetttem volna magam nyomban a búcsúsok közé, hisz lélekben amúgy is velük voltam. Bizony hosszúra nyúlt az ünnepi mise, hisz ilyenkor a plébánosunk alkalomhoz illő szentbeszédet mondott, és az áldoztatás is tovább tartott, mert sokan voltak, akik szentgyónással és szentáldozással szerettek volna búcsút nyerni. Alig vártam, hogy véget érjen a szertartás és végre oda mehessek, ahová a szívem húzott. Amikor már azt hittem, enyém a világ, anyám szelíd erőszakkal hazacipelt ebédelni.

– Előbb megebédelünk, és csak azután nézünk körül a sátrak között – mondta. – Nagymama vár minket a jó ebéddel. Nem illik megvárakoztatni, ha már olyan sokat fáradt vele – tette még hozzá. Mondanom sem kell, mennyire nem tetszett anyám döntése, de a finom ebéd

hamar megvigasztalt. Végül csak litánia után jutottam ki a búcsúba. Mindjárt a körhíntával kezdtem, melytől legalább annyira félttem, mint amennyire vonzott. Furcsa volt ez a kettős érzés, egyszerre kellemes és félelmetes is. Később vattacukrot vettünk és miután egy másik bódénál márcot ittunk, egy harmadiknál elnyaltunk egy fagyalutot, a következőnél végre válogatni kezdettem a játékok között. Emlékszem, mielőtt kifizettük volna a kiválasztott ajándékot, mindig meggondoltam magam, és gyorsan újat kerestem a kínálatból. Képtelen voltam eldönteni, melyik ajándékot is szeretném. Végül édesanyám döntött helyettem. Ideje is volt, mert éppen akkor kezdődött a bábműsor a mutatványos sátorban, s az feletébb érdekelt.

Estefelé a kerítésnél állva lestem át a kocsmá udvarára, ahol javában folyt a sokszor hajnalig tartó bál. A sok élmény, melyet napközben átéltem, végül elálmosított, és

már nem tiltakoztam, amikor édesanyám beparancsolt a házba lefeküdni.

Évekkel később számomra már nem a búcsúfia volt a szentháromságnapi búcsú lényege. Szívesebben mentem a templomba szentmisére, mint a vásári forgatagba. Keresztanyám volt már akkor a falu kántora, akinek csodás énekhangjára örömmel tértek be Isten házába az emberek. Nem csoda, mert felemelő zenei élményben lehetett részük. A búcsúba bár kicsit sem kíváncsi voltam, mégis ki kellett mennem, hisz a kisfiannak ugyanakkora örömet jelentett a körhinta, a mutatványosok és a bazár, mint valamikor régen nekem jelentett.

Ma már nem járok búcsúba, s a szentháromságnapi búcsú is már csak az emlékeimben élnek azokkal együtt, akik egykor széppé és varázslatossá tették köröttem a világot. Ahogy múltak az évek felettem, mind gyakrabban időzöm gondolatban náluk. Hiszem, hogy rövidesen újra találkozunk.

ÚT ÉS SZÍV

Jambrich Liza: Cigánymadonna Kisjézussal
kisplasztikájától indulva

MONDD, ARCOD JÉZUS MILYEN VOLT?
AZ EMBERI, REMÉNYT ADÓ
NEM A KERESZTRŐL LEVETT, HOLT?

NÉZD ÉDESANYJÁT: MÁRIÁT!
MEGISMERTED BENNE A
BOLDOG ASSZONY EMBERFIÁT

DE MONDD MEG AKKOR JÉZUS,
MÁRIA ARCA MILYEN VOLT?
NEKED TÜKÖRBEN RAGYOGÁS
NEKEM SOKKAL KÉSŐBB: VAKFOLT

ITT MEGBICSAKLIK E VERS-FÉLE S ÁTBICEG PRÓZÁBA: Jézus, milyen voltál kisiúként, amikor fogócskázta vagy bújócskázta a názareti gyerekekkel, amikor még felhőtlenül – vagyis felelősség nélkül – boldog lehettél? Milyen voltál gyermekként, amikor a jeruzsálemi templomban ámulatba ejtetted az írástudókat? Kamaszkorodban engedelmes, tényleg engedelmes (?) inasként az ácsműhelyben? A kánai menyegzőn eleinte mellékszereplő vendégként? Milyen voltál, amikor a hegyen beszéltél sokaknak? Milyen volt arcod, amikor a kisgyermeket magadhoz ölelted? Milyen volt szemed az asszonyok csüngő tekintetén? Jézus, milyen volt arcod? Azt tudom, hogy Afrikában feketének hisznek, a fehérek fehérnek gondolnak, a latinoknak mindig kreol voltál, a romáknak indiai maharadzsa, az ázsiaiak pedig mandulaszeműnek látnak.

MONDD, ARCOD JÉZUS MILYEN VOLT?
TAMÁS..., TAMÁS! OLY FONTOS EZ?
AKKOR ÉS MOST, OTT ÉS ITT
AZ ÚT, MINDIG A MEGTETT ÚT
DE LEGBELÜL A SZÍV SZÁMÍT
CSAK A SZÍV SZÁMÍT, CSAK A SZÍV!

2022. április 21.

ROZSOS GÁBOR

Este hat

Lélekharang:
a végső pusztulást
feltámasztó hangja.
Nincs is már jelen:

csak súlytalan,
ráhagyatkozó megpihenés.

Kitárulkozó öröm –
önfeledt vigasztalás.

Visszahelyezettünk.

Misericordia

Pusztítom magam:
szóval és tettekkel.
És gondolatok
szövedékeivel.

Hová is lettem:
ki az, ki megmaradt –
inaim feszülnek
csontjaim alatt.

Minden másképp van.
Valahol legbelül:
elvesztett szándék –
álmomba menekül.

Távol harang zúg:
s kakas rikolt
kimondott árulást.

Nincs is már szavam.
Csak tétlen kerések –
szeress jóvá, hogy
arcmásod lehessek.

2022. április 14.

Lovagkereszt az általános helynöknek

Nemzeti ünnepünk, március 15-e alkalmából a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetését vehette át a szegény sorban élők, különösen a hátrányos helyzetbe került roma családok megsegítése érdekében végzett önzetlen lelkipásztori szolgálata elismeréseként Somos László, a Kaposvári Egyházmegye általános helynöke, a kaposfői Szent Vendel Plébánia plébánosa. A kitüntetését dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes adta át Somos atyának, akit időközben Kaposmérő Diszpolgára címmel is elismertek.

Casino Díj lapunk főszerkesztőjének

Több évtizedes, magas színvonalú írói, újságírói munkássága, Kaposvár és a keresztény egyházak életében betöltött példamutató tevékenysége elismeréseként a Kaposvári Polgári Casino idei díját Lőrincz Sándor, lapunk főszerkesztője kapta. A díjat dr. Szép Tamás, a Kaposvári Polgári Casino elnöke április 21-én adta át a Takáts Gyula Megyei és Városi Könyvtárban, ahol a díjazott Rozsos Gábor és Nyári László költőkkel beszélgetett ihletről, versekről, hitről és nevelésről.

Polgármesteri elismerés a hálózatvezetőnek

Április 21-én, a Bölcsődék Napján a kaposvári Városháza dísztermében köszöntötték a bölcsődei dolgozókat. Az ünnepnap alkalmából Pora Gabriella, a Kaposvári Egyházmegyei Családi Bölcsőde Hálózat vezetője szakmai felkészültségéért, odaadó munkájáért, helyállásáért, a munkahelyi közösségben szeretettel és bölcs alázattal betöltött vezetői munkájáért – mások szakemberek mellett – polgármesteri elismerésben részesült.

Lektoravatás a székesegyházban

„Mi nem hallgathattunk arról, amit láttunk és hallottunk”

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KLING MÁRK

Ünnepi szentmise keretében Varga László megyéspüspök április 24-én lektorra avatott tizenegy akolitusjelöltet. A jelöltek részt vesznek a Kaposvári Egyházmegye és a Joppé Evangelizációs Központ által szervezett akolitusképzésen, melynek egy meghatározó pontja a lektoravatás.

– Nagyon örülök azoknak, akik most részesülnek a lektoravatásban – kezdte prédikációját a főpásztor. – Ahhoz, hogy úgy tudjuk hirdetni Isten Igéjét, hogy egyre jobban életté váljék az emberi szívekben, először a mi szívkben kell életté válnia. Annak az embernek a szívében, aki olvas és hirdeti. Mi kell ahhoz, hogy a mi, és

mások szívében is életté váljon Isten Igéje? Először is ismernünk kell az Igét. Kevés az, hogy csak akkor olvassuk, amikor szentmisén vagyunk. Ahhoz, hogy életté válhasson a szívkben, szükséges naponta táplálkozni az örök élet Igéjével. Ahogy naponta tápláljuk testünket azért, hogy éljen, ugyanúgy naponta táplálni kell Isten Igéjével, az örök élet Igéjével a lelkünket.

Nem elég olvasni, ismerni, netén idézni is lelkesen Isten szavát. Ahhoz, hogy életté váljon bennünk, szeretettel kell olvasnunk, hiszen a szeretetnek nyilatkoztatja ki magát az Isten. Ezt megígéri Jézus a bűcsübeszédében: „aki szeret, annak kinyilatkoztatatom magamat.”

Akiknek nem adatott meg a lehetőség, hogy magasabb fokú biblikus tanulmányokat folytassanak, de szeretettel veszik kezükbe Isten Igéjét és olvassák szavát, azoknak megnyílik a titok. Isten feltárja belső életének a titkát. Ha már szeretettel olvassuk, akkor fontos, hogy abban, amit olvasunk, higgyük. Lehet úgy is olvasni, mint egy csodálatos irodalmi művet, de nem hiszünk benne. A Szentírás valóban egy csodálatos irodalmi mű, azonban ettől még nem lesz

élet bennünk, ha így vesszük magunkhoz. Hinni az Igében azt jelenti, hogy elfogadom igazságként azt, ami a Szentírásban van, és egész lényemmel meghajlok ez előtt az igazság előtt. Ráteszem az életemet Isten szavára. Akik ezt teszik, azoknak tapasztalattá válik az, hogy Isten szava élő, eleven és átható, szíveket megváltoztató szó. Akik ráteszik az életüket Isten szavára, azok azt fogják mondani, amit Péter és János mondott a főtanács előtt: „Mi nem hallgathattunk arról, amit láttunk és hallottunk” – fogalmazott a megyéspüspök prédikációjában, melyet követően a lektoravatásra készülők az oltár elé járultak, hogy úgy fogadják Isten áldását.

Az áldás után következett a lektoravatás, melyben az avatandók egyesével a főpásztor elé térdeltek, aki átnyújtotta nekik a Szentírást, ezekkel a szavakkal: „vedd a könyvek könyvét, a Szentírást, hirdesd hűségesen Isten Igéjét, hogy egyre jobban életté váljék az emberi szívekben!”

Az összesen hat hétvégéből álló akolitusképzésen a résztvevők közelebbről ismerkednek többek között olyan témákkal, mint közösségépítés, közösségformálás, ószövetségi- és újszövetségi ismeretek, illetve evangelizáció. Mindezek mellett a résztvevők alapvető lelkivezetői és liturgiai ismeretekre is szert tesznek.

Áldás a megújult Porta Pacis Lelkigyakorlatos Központra

SZÖVEG ÉS FOTÓ:
KLING MÁRK

Immáron egy évtizede várja a Kaposvári Egyházmegye festői környezetben lévő Porta Pacis Lelkigyakorlatos Háza a lelki feltöltődésre vágyókat Kaposzentbenedeken. Az elmúlt időben folyamatos bővítéssel esett át az épületegyüttes, mely most egy százfős konferenciaközponttal és hat apartmanházzal bővült. A lelkigyakorlatos központot március 25-én áldotta meg Varga László megyéspüspök.

Az elmúlt években egy csodának lehettünk tanúi – fogalmazott Mester Balázs Bárdudvarnok polgármestere. – Egy olyan infrastruktúra épült fel itt a határban, hogy mindenki elcsodálkozik rajta. Azonban nem csak az épületek gyarapodtak, hanem a lelkiség is, amely sugárzik és hatással van az itt élőkre, és lassan, csendesen jó irányba tereli őket. Hiszek a gondviselésben, hiszem, hogy azért jött létre ez a

lelkigyakorlatos központ, mert nem csak az idelátogatóknak, hanem nekünk is szükségünk van arra, hogy lassan, csendben mi is épüljünk, fejlődjünk, és valami újat tudjunk mutatni a környezetünknek.

„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete” – idézte a Szentírás szavait Szászfalvi László országgyűlési képviselő, majd elmondta: az egyházakra nemzetmegtartó erőként tekintenek, és ezt a nemzeti hitvallást rögzítették az új Alaptörvényben is. A képviselő hangsúlyozta, hogy a mostani viszontagságos időkben békére van a legnagyobb szükség, a bárdudvarnoki lelkigyakorlatos központba érkezők pedig biztosak lehetnek abban, hogy ezen a helyen számukra a lelki béke megadatik. A bencések által a Kaposvári Egyházmegye részére 100 évre használatba adott ingatlanegyüttesben Világos Krisztián katolikus plébános vezeti a központot, amely eddig 99 főt tudott befogadni és ellátni, és ahol évente 3 ezer ember fordul meg. A ház alapköveit

Elhunyt Váli Ancilla nővér

FORRÁS:
PANNONHALMI FŐAPÁTSÁG

Életének 79., szerzetességének 50., évében szentségekkel megerősítve 2022. február 27-én hazatért menyegyei Atyánkhoz Váli Ancilla Erzsébet O.S.B. Ancilla nővér hamvait március 16-án Pannonhalmán helyezték örök nyugalomra a Fájdalmas-kápolnában.

Váli Erzsébet Ancilla bencés nővér 1944. január 4-én Budapesten született katolikus családban. Édesanyja tanítónő, tankönyvíró (1919–2008). Édesapja, Váli Dezső (1900–1946) hivatalnok, orosz hadifogságban halt meg, talán nem is láthatta kislányát. A család Budán élt 1968-ig. Erzsébet bátyjával együtt volt hitnemes és elsőáldozó. Bátyja, Váli Dezső neves festőművész. Erzsébet kertészeti technikumban érettségizett, majd később tanári diplomát szerzett, és tanított is néhány évig a fővárosban. Tanítványai szerették. Ez az időszak hitbéli krízist, keresést jelentett Erzsébet számára. Édesanyja imádsággal támogatta hitét és hivatását kereső lányát. Egy nyáron kiutazott a Német

Demokratikus Köztársaságba, hogy ott a kolostorok világában tájékozódjék. Szándékáról hallgatott. Egyszer azt mondta, hogy olyan osztrák kolostorba szeretne belépni, ahonnan Magyarországra átlátni. Szerette hazáját. 1968-ban váratlanul bejelentette családjának, hogy másnap elhagyja az országot és a salzburgi Nonnberg bencés nővérek kolostorába lép. 1972. augusztus 6-án magára öltötte a fátylat, ekkor kapta az Ancilla nevet. 1978. január 8-án örök fogadalmat tett. A közösségben számos munkakört töltött be, többek között kertész, betegápoló volt. Rokonaival tartotta a kapcsolatot, később édesanyja és bátyja többször meglátogatta. 1989 novemberében a német nyelvterület tjöncmesterei konferenciát tartottak Pannonhal-

mán. Ancilla nővért német-magyar tolmácsként hívták meg. A magyar női szerzetesség láttán vágy ébredt benne, hogy viszontlátáron hazájába és maga is közösséget alapítson. 1990.

Egyházmegyei hírszóró

egykoron Váli Ancilla bencés nővér rakta le. A legutóbbi bővítés alkalmával épült meg a most megáldott, 120 fő befogadására alkalmas konferenciaközpont, a hat, egyenként 4x2 fő elszállásolására alkalmas apartmanház, valamint az a három, erdőszéli remeteház, melyek 12 fő részére kínálnak helyet az elcsendesedéshez.

Világos Krisztián bárdudvarnoki plébános, a központ vezetője beszédében felidézte a lelkigyakorlatos ház történetét. Kiemelte, hogy igyekeztek olyan kompromisszummentes helyet létrehozni, ahol a magas minőség és az ellátás színvonala biztosítja azt, hogy semmi se terelje el a figyelmet a lényegről, és a lelki feltöltődésről.

Varga László megyéspüspök ünnepi köszöntőjében az egyház közösségépítő szerepét hangsúlyozta, amely az egyseget építi egy megosztott világban. Mint mondta, az egyháznak vonzónak kell lennie. Elmondta, hogy az egyházmegyei lelki élet egyik központja volt eddig is, és lesz a jövőben is a Porta Pacis Lelkigyakorlatos Ház a hozzá tartozó központtal. A püspök kiemelte, a létesítmény nem csak a hívőket és a lelkigyakorlatokra érkezőket várja, hanem mindenkit, aki elcsendesedésre vágyik. Az ünnepi köszöntőt követően a főpásztor megáldotta a lelkigyakorlatos központot.

augusztus 21-én jött haza 19 év után. Megalapította a Kaposvári Egyházmegyében, Kaposzentbenedeken (Bárdudvarnok) Porta Pacis kolostorát. A rendházat 1994. október 2-án szentelte föl Balás Béla megyéspüspök. A kezdet nehéz évei után hamar jelentkező betegsége megakadályozta, hogy az alapítást folytassa. 2011 nyarán betegségére való tekintettel visszavonult Pannonhalmára, az épületet pedig átadta a Kaposvári Egyházmegyének száz évre, használatra. Kérése az volt, hogy a monostor neve maradjon a régi, és a továbbiakban lelkigyakorlatos házként működjen.

Ancilla nővér, amíg tehetett, részt vett a pannonhalmi bencések zsolozsmáján, konventmiséin. Elhatalmasodó betegsége elszigetelte őt környezetétől. Szelíd tekintete, amely haláláig megmaradt, az a tükrök, melyben élete odaadottságát láthattuk...

Mosdóson március 19-én ünnepi szentmise keretében adták át a belsőjében teljesen felújított plébániatemplomot, amelynek falképeit Leszkovszky György festette. A szentmisét Varga Péter kaposvári esperes mutatta be, megáldotta és megszentelte a gazdagon díszített, gyönyörű templomot. Fotó: DR. HEGEDŰS GYÖRGY

A Kaposvári Szent Imre Plébánia Férfiköre – megalakulásának 25. évfordulója alkalmából – április 2-án zárandoklatot tartott a donneri kálváriához. A keresztút imádkozása után a zárandoklat a Szent Kereszt-templomban szentmisével fejeződött be, amelyet Varga László megyéspüspök mutatott be, aki plébánosként alapítója volt a férfi körnek.

Fotó: DR. HEGEDŰS GYÖRGY

Május 11-én a kaposvári püspökségen Plathly Iván nyugalmazott egyházügyi címzetes államtitkár volt a KÉSZ vendége. Előadásában az elmúlt 30 év egyházi szerepvállalásáról beszélt. Párbeszéd az emberekkért című könyvét Antal Gergely közreműködésével mutatta be.

Fotó: DR. HEGEDŰS GYÖRGY

Segítő Szűzanya-szobor a Balaton partján

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KLING MÁRK

Húsvéthétfőn Varga László megyéspüspök Kocsi György zamárdi plébános koncelebrálásával mutatott be szentmisét a zamárdi Üdülőtelepi-kápolnánál. A szabadtéri szentmisét követően a megyéspüspök megáldotta a Balaton-parton található Mária-szobrot.

Kétezer éve azzal az örömhírral állunk a világ előtt, hogy Jézus Krisztust megölték ugyan, de feltámadt. S ennek az örömhírnak a tanúságtévői mind életüket adták ezért a hitért

– kezdte szentbeszédét a főpásztor. – Mi nem szóbeszédnek, fecsegésnek hiszünk, hanem tanúknak. Ahogyan annak idején szükség volt tanúkra, hogy lehessen hinni a feltámadás örömhírében, úgy ma is szüksége van a világnak és az Egyháznak tanúkra, akik hitelesen tudják tanúsítani szavaikkal és életükkkel, hogy Jézus Krisztus valóban feltámadt, s hogy valóban él. Hogyan lehet találkozni a feltámadt Krisztussal napjainkban? A tanítványok, mikor Jézust letartóztatták és megölték, teljesen kiábrándultak. Elcsüggedtek, nem értették a Mestert. Minden álmuk, minden vágyuk, amit a Krisztus követéséhez kapcsoltak, egy pillanat alatt szertefoszlott. Azt remélték, hogy Jézussal helyre lehet állítani Izrael országát. Hogy ezzel a Mesterrel, akinek a szavára a háborgó tenger lecsendesedik, a halottak feltámadnak, a betegek meggyógyulnak, s aki, ha prédikálni kezd, tömegek özönlenek, ezzel a Krisztussal ki lehet állni, fel lehet vállalni, s vissza lehet állítani Izrael országát. Ez volt a reményük, s ezért hagyták ott a hátlót, a családot, mindent. Ezért követték őt. Mikor Jézus engedte, hogy elfogják, és megostorozzák, mikor kiszolgáltatta magát, s nem védte meg sem saját magát, sem tanítványait, akkor minden álom szertefoszlott. Minden remény, melyet Krisztushoz fűztek, megsemmisült. Ez rettenetesen megviselte a tanítványokat. Ketten közülük elindultak Jeruzsálemből vissza Emmauszba, ahonnan jöttek, s az úton melléjük szegődött valaki, akit idegennek néztek. Nem ismerték fel a Mestert, akit három éven át követték és hallgattak. Idegennek néztek Krisztust, a Feltámadottat. Ő pedig elkezdte kérdezgetni őket, hogy mi

történt, s hogy miről beszélgetnek. A tanítványok így feleltek: „te vagy az egyetlen idegen, aki nem tudja, mi történt ezekben a napokban.” Ezután elmesélik, hogy mi történt a Názareti Jézussal. A végén elmondják: azt remélték, hogy Jézus váltja meg Izraelt. Akkor Jézus elkezdte gyógyítani ezt a két elkeseredett tanítványt. Már azzal is gyógyít, hogy megkérdezi, hogy vannak, s meghallgatja őket. Utána beszélni kezd önmagáról. Elmondja nekik, hogy mit mond az írás Óróla. Azzal gyógyít, hogy a figyelmüket eltereli önmagukról és a fájdalomról, majd saját magára irányítja. Ez napjainkban is gyógyító, mikor el vagyunk keseredve és belesüppedünk saját fájdalomunkba, nyomorunkba.

A szentmisét követően a papság és a hívek ünnepi körmenettel vonultak a Balaton-partra, ahol a főpásztor megáldotta az újonnan elkészült Szűz Mária-szobrot. Az átadáson Kocsi György plébános mondott köszönetet mindazoknak, akik hozzájárultak a szobor elkészültéhez. A plébános elmondta: Havancsák László ötlete alapján Mészáros Attila szobrászművész készítette el a carrarai márványszobrot, melyet az alkotó élete fő művének tekint. A héttónás márványtömb körülbelül kétharmadát faragta le a művész, aki egy éven át készítette az alkotást. Az alkotás hátterét Ripszám János Ybl-díjas építész és a pécsi Zsolnay Porcelánmanufaktúra munkatársai alkották meg.

A szobor titulusa „Segítő Szűzanya”, melyet a kéztartással igyekeztek kifejezni: míg a szobor bal kezének tartása egy segítő kéztartást ábrázol, addig a jobb kezével áldásban részesíti az arra járókat.

